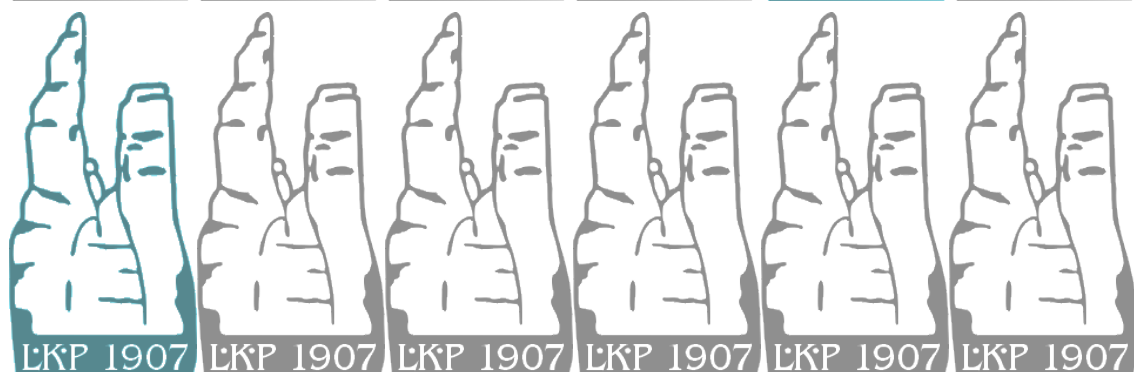
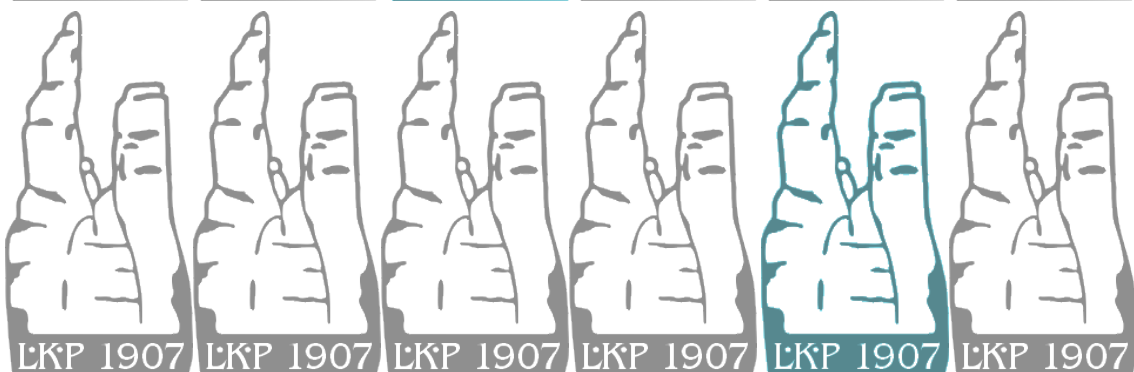
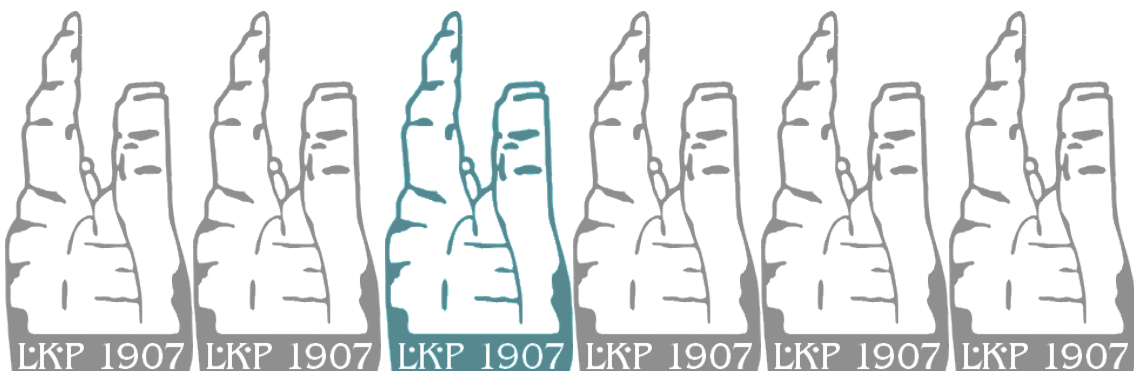
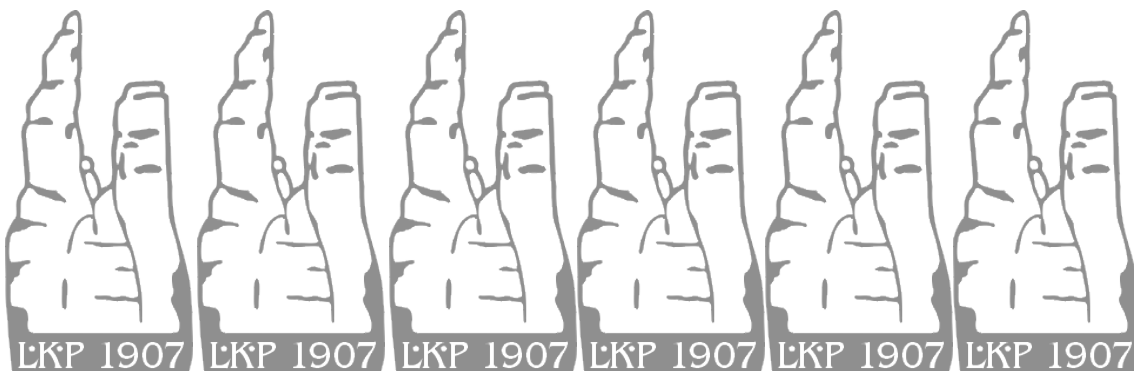
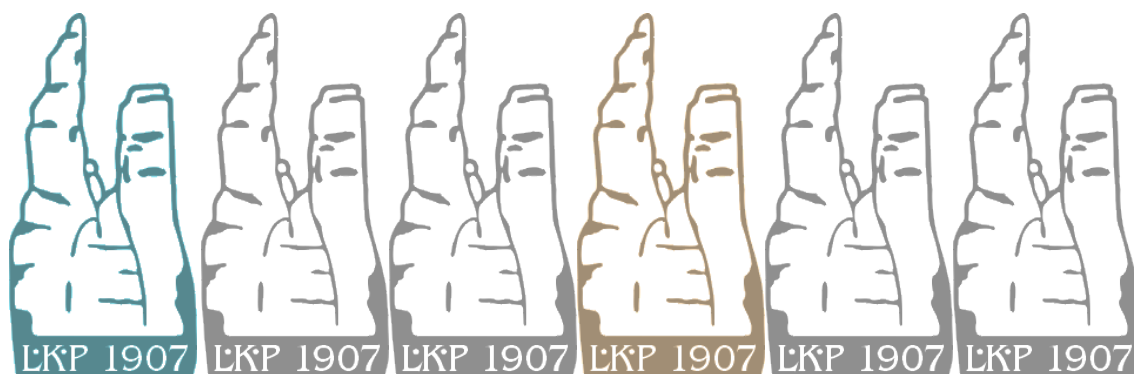

LEZECKÝ KROUŽEK PRACHOV

ROČENKA ZA ROK 2023

Vydal Lezecký kroužek Prachov 1907 v roce 2024
Autorem fotografií na titulní a zadní straně je Vladimír „Lajišek“ Šoltys

Obsah

<i>Podzimní procházka Prachovem s trochou povídání</i>	2
<i>(22. pokračování)</i>	
Žufužík Zdeněk Petráň	
<i>50 let.....</i>	6
Ruda	
<i>Téryho chata – 2023.....</i>	8
Jenda	
<i>Blabla.....</i>	9
kVítek Lachtan Lachman ml.	
<i>Piz Bernina-Biancograt.....</i>	14
Jarda	
<i>Hokejka.....</i>	17
Jenda	
<i>Via Cassin.....</i>	19
Ruda	
<i>Zasněženým Hintergratem na Ortler</i>	21
Lukáš Grof	
<i>Piz Badile – 2. kolo</i>	25
Jenda	
<i>Obrázkové přílohy</i>	27

Podzimní procházka Prachovem s trochou povídání (22. pokračování)

Tak jsem se právě dozvěděl, že mám ještě více jak 3 týdny do odevzdání rukopisu svého pravidelného příspěvku do ročenky. Tak zase vzhůru do skal.

Minule jsme ukončili naše putování pod Táborovou věží. Staré skautské tábořiště je už po mnoho let opuštěné a zarostlé mohutnými stromy. Okolo Vodnické rodinky putujeme po hřebeni směrem k Laholi. Občas jsem od ostatní kamarádů-lezců slyšel označení „Hlahole“ asi jako reminiscenci na známou Hlaholskou vyhlídku u Krkavin. Ale jednalo se o omyl. Jméno Lahole vzniklo zkrácením a počestněním z původního německého pojmenování Loupežnické rokly – německy Raubenhole – na Laholi. Na tomto hřebeni oddělující rokli Na Vodách a oblast V Maštalích se nalézají několik drobných věží bez významnějších výstupů. Větší výstupy tu nenajdeme, ale kdo má rád ticho a klid bez čumilů a má rád soukromí, bude jistě uspokojen.

Za již minule zmíněným Lojzickým najdeme Třeták. docela mohutnou rozložitou skalku, kterou kdysi „objevil“ Stříhoun a taky ji pojmenoval, udělal na ni pár lehčích výstupů, zbylé těžší přenechal ostatním. Se Zdendou Kořasem jsme si všimli vedle západní spáry ostré šikmé lišty, pro kterou se jasně hodil název žiletka, ale protože se kdesi jinde už toto pojmenování objevilo, tak jsme název rozšířili na „Nová žiletka pro starýho fotra“ (VI), kterým jsme pochopitelně mysleli starýho Kořase. Tuhle docela zajímavou cestičku pak ještě dodatečně napřímil Pavel Novák. Vpravo za rohem se nachází cesta nazvaná „Držková došla“, na které jsem se docela pěkně proletěl. Ne že by mi došlo magi, ale podcenil jsem pevnost zdejšího pískovce. Při prvovýstupu jsem dal dobré jištění a pak jsem si příjemně odpočíval na balkonku pod vrcholem a v klidu čistil si vršek k závěrečnému výšvihu. Balkonek mi však náhle zmizel pod nohama a už jsem jej vzduchem následoval. Naštěstí smyčky zafungovaly a já se houpal v laně těsně nad zemí.

Kousek na sever je v rokli odbočující doleva dolů další zajímavá skála Rokelník. V údolní stěně je výrazný převis a ten zlákal Pavla Nováka k pokusu. Zadařilo se jej zdolat a nad převisem dal kruh. Hrana stěny se dál uklonila a přes další kruh už to šlo, ale jednoduchý to nebylo. Vznikla dost těžká cesta „Gruzinskými roklinami“ za VIIIc. Vlevo za rohem jsem objevil poměrně členitou stěnu, do které jsem dal kruh, a pod vrškem trochu zamešený žlábek potřeboval ještě jeden. Tato linie je pěkně odjištěná, tak ji jistě někdo zopakuje, dostala jméno „Ticho a klid“ za VI.

Když půjdeme dále po hřebeni, vlevo dole je záhadný Stájník. Na dlouhé údolní hraně jsou dva kruhy od neznámých lezců, prý libereckých, ale více jsme s Hejtmošem při sepisování průvodce nezjistili. Vpravo za rohem je dlouhá stěna se spárou, která jasně čeká na svého přemohitele minimálně na dva kruhy. Tak uvidíme, kdo se pochlapí, protože to bude jistě nářez – ale klasickéj.

Po chvilce chůze se nám vlevo objeví Samotář. Tam jsem zažil nemilou příhodu, když jsem kdysi jednou na podzim jen tak zkusil dolézt bez lana ke kruhu. To se mi poměrně snadno podařilo, tak mi stouplо sebevědomí a já pitomec pokračoval dál doprava na balkon a nejednou jsem seděl na vršku! Až tam jsem si s hrůzou uvědomil, že zpět tuhle cestu určitě neslezu. Chvíli jsem čekal, jestli nepůjde okolo nějaký lezec a nehodí mi lano. Ale všichni víme, že Samotář je dost vzdálený civilizaci. Zemský povrch směrem na JV se mi přece jen nezdál tak hluboko, tak jsem se nadechl a z vršku skočil. Naštěstí tam byla šikmá stráž s poměrně vysokou vrstvou jehličí. Ale stejně to byla děsná prda a měl jsem intenzivní pocit, že mám obě nohy vražené hluboko do prdele. Ale přežil jsem to a tenhle zážitek mě z podobnejch bejkovin na dlouho vyléčil.

Na západ je hezký slunný hřebínek, na kterém se nachází pár menších skalek. Nejsou nějak vysoké, ale pár zajímavých linií tu najdeme. Starší průvodci znali jen Kobylku a Koníka. Stříhoun později „legalizoval“ i několik dalších věžiček v okolí – Poník, Kobylínek, přes údolí pak Rýša a Bára, ale to jsou fakt jen kvaky. Na Kobylku jsme v roce 1977 udělali s Honzou Ďoubalem docela nelehkou cestu

„Konina“ za VIIb a na Koníka jsem vymyslel krátkou převislou hranu s kruhem. Vršek šel Honza, ale ten mu nějak nešel, tak raději nad kruhem uhnul do sousedního Z komína. Cestička je to ale zajímavá a mnohokrát jsem si ji zopakoval.

V údolí vlevo je Skluzavka, kde se později vyřádila parta Vládi Charouska, později pak řadou cest Pavel Novák. Kdysi v našich počátcích tam měl namyšlenou cest Pavka Krupka. Od údolí se vysoukal přes převis a dal kruh a pod vrškem navrtal ještě jeden. Vzpomínám, že se jednalo o velké tenké kruhy, které jsme dostávali od Koťase, zvané „volanty“. Dále mi utkvělo v paměti, že Pavka tehdy použil na zavrtání borek zhotovený z cyklistické pumpičky – inu byly to rané doby našeho mládí.

Kousek vedle je Rajská věž s hezkou Z hranou s kruhem od bratří Macounů už z roku 1961, kdykoliv jsme šli okolo, tak nám nedalo si ji vylézt – určitě všem doporučuji.

Když dojdeme na konec hřebene za málo významným Bobřím hradem (už podle názvu uhádnete, kdy jej vymyslel a pojmenoval) nahlédneme přes Cvrčka do údolí Lahole a přímo před sebou hledíme do mohutné jižní stěny Vraka a Vráčka.

Vraka poprvé zdolali libáňští lezci už v roce 1943 ze sedla od západu, byla to ale jen křeč dokonce vyžadující dvakrát stavění a 3 kruhy. V roce 1961 dolezl Koťas jižní stěnu rozdělanou už v roce 1941 Joskou Smítkou, který krátce navštívil Prachov. Vylezl tady Normálku na Smítkovu věž a V hranu na Jehličku. Pustil se pak do jižní stěny Vraka, dal dva kruhy, ale hodil pořádnou tlamu při dolezu na vršek, když se mu udrolil chyt, přestože byl z Hrubice na velmi podobný křehký a solivý materiál zvyklý. To jej tak otřásl, že se na Prachov už nikdy nevrátil. A o 20 let později se rozhodl Koťas Smítkův projekt dokončit. Smítkův druhý kruh dal trochu níž a do vršku osadil třetí kruh. Klíčovým úsekem se stal krok od druhého kruhu, kde je nutno vysoko vystoupat za hodně solivou kapsu, udělat další vysoký krok do už pěkného sokolíku a je posekáno. Nutno přiznat, že to byl pro vzrůstem poměrně malého Koťase obdivuhodný výkon. Vždy, když jsem tento vysoký krok

prováděl, vždy jsem se Koťasovi v duchu poklonil. Klíčová kapsa se však opotřebovává a pomalu mizí, co bude dál, nikdo neví. Znovu ji prohloubit a vycementovat?

Někdy v roce 1976 mi Koťas s tajuplným výrazem pošeptal, abych se podíval na stěnu vedle jeho „Smítkova odkazu“. Hned jsem se tam vypravil a objevil jsem vlevo tenkou trhlinu začínající nad balkonem a končící ve stěně plné talířků. Hned jsem se tam vypravil, nechal jsem se odjistit u prvního Koťasova kruhu a pomalu jsem stoupal vzhůru, protože oba okraje spárky byly obdivuhodně pevné. Na konci se trhlinka trochu rozšířila, tak jsem tam s ulehčením vrazil ruku na žábu. A pak to přišlo! Ozvalo se výhružné zasyčení a vzápětí se mi cosi zakouslo do prstů. Nemusím vám vykládat, jak jsem se šíleně leknul. Ruku jsem ihned vytáhl ze spáry, druhou jsem se naštěstí udržel. Ze spáry na zírál netopýr a dál na mě výhružně syčel. Stačil jsem udělat krok nad konec spárky a honem zavrtal. Za chvíli už jsem z nového kruhu sjížděl dolů, na zemi jsem pak spekuloval nad otázkou, jestli mají netopýři vzteklinu. Ale nakonec jsem došel k názoru, že bych se taky pořádně nasral, kdyby mi nějaký nezodpovědný debil vlezl bez pozvání do baráku, takže byl chlapec nakonec asi v právu. O pár dní později jsem pozval Karla Charouska a Míšu Nováka k pokusu o dolezení. Pár metrů jsem popolezl a dal druhý kruh. Pak jsem vyzval Karla, aby vzal vršek, ale někdy jindy, protože se mezi tím už začalo vydatně stmívat. Karel ale oznámil, že se mu sem už podruhý moc nechce a hned po krátkém solivém traverzu doleva se ocitl ve vrcholovém dolezu, ale to už byla skoro úplná tma, proto cesta dostala název „Noční randevous“ za VII. Později byl úsek okolo 2. kruhu používán jako úniková varianta pro lezce, kteří nezvládli klíčový úsek Koťasova Smítkova odkazu.

Když jsem se později pochlubil Koťasovi novou cestou a pochválil mu jeho nápad, dostal jsem od něho „klováka“ do budky s prohlášením: „Ty koni. Já myslel, abys zkusil tu stěnu vpravo a ne vlevo“. Tak jsem se šel na jižní stěnu Vraka znovu mrknout a vidím, že opravdu vpravo je kus sokola, pak kousek stěny s drobnými chyty a pak zřetelný rozšiřující se žlábek na vrchol. Po pár dnech jsem

se vypravil do panenské stěny spolu s mým tehdejším parťákem Honzou Lachmanem, (Lachtanem st.), zase Míťou Novákem, Majkou Maškovou z Hrubice, ještě s námi tehdy šel „Budka“ Luděk Ondřej, ale ten se prvovýstupu neúčastnil, jen se dole pohodlně rozvalil a naše snažení se zájmem sledoval. Na konci sokola jsem dal první kruh a pak jsem se podél velejemné lišty opatrně soukal doleva k nápadnému talíři. Protože nebylo na čem stát, honem jsem v zoufalství omotal smyčkou malý talířek a opatrně do smyčky sedl. Honem jsem vrtal borek a za chvíli už jsem seděl v krátké skobičce. Po chvíli byl nabušen kruh a já k sobě dobíral Honzu. Ten při dolezu popadl onen talířek, v kterém jsem ještě před chvílí seděl a přitáhl se za něj ke kruhu. Najednou rupnutí, talířek mu zůstal v ruce a už se mi Honzík houpal v laně. Dodnes mi zůstává záhadou, proč tento chyt vydržel můj odsed a pod stejně (tehdy!) těžkým Honzou upadl. Možná jsem ho nějak svou vahou nalomil. Pak už jsem se vyplížil ustupujícím žlábkem, ve kterém se dalo dobře odpočívat, bez dalšího kruhu ke slaňáku.

U východní stěny Vraku je nápadný veliký balkon. Na něj se kdysi doškrábal Burák – Milan Bureš a za rohem dal do severní stěny kruh. Chyty dál zjevně jsou, ale děsně lámavý, jak zjistil Pavel Novák, který se také později pokusil o dolez, ale nakonec to taky vzdal. Třeba to někdo další pořádně oláme a zvítězí. Byla by to rána!

Sousedního Vráčka a další laholské věže si necháme zase na příště.

Tak zdarec všem a čus za rok

Žufužík Zdeněk Petrání

50 let

V roce 1972 jsem nastoupil na VŠ v Liberci a měl jsem touhu, naučit se lyžovat, proto jsem se přihlásil do lyžařského kroužku při škole. S velkým štěstím se mi

podařilo udělat zkoušky za první semestr, byl březem, můj spolužák Standa Pavlíček (již je po smrti) mě lákal, abych si s ním šel zkusit lezení. Vyrázili jsme vlakem do Sedmihorek a první skála, na kterou jsme narazili cestou z Turnova, byla Kočičí hlava. Zdolali jsme ji normálkou za III. Vylezli jsme ještě další čtyři věže a pamatuji si jen, že cestou na nádraží v Sedmihorkách jsem tak pletl nohama, že jsem si myslel, že nedojdu.

Lezení mne chytlo. Přihlásil jsem se do horolezeckého oddílu při VŠST, Standa mne časem „odkopl“, tak jsem začal lézt se stejným začátečníkem, jako já, se Standou Hlaváčem (studentem ze stejného ročníku, původem z Písku). Když se nám podařilo vylézt Kouřovou cestu na Daliborku, tak Standa prohlásil, že o té cestě snil jako o vrcholu své lezecké kariéry... ale život šel dál. Na Pannách v Sedmihorkách jsem potkal Petra Němce z Frýdlantu, s kterým jsme pár let lezli v Severočeském juniorském družstvu.

Pak však přišly státnice, svatba s Hanou, s kterou jsme na písku prožili řadu krásných dnů. A spousta nových kamarádů – Míra Novotný, Olda Rypl (první IX. v Německu), Jirka Pěnkava (Kavkaz), lezci ze Slávie Hr. Kr., poprvé v LKP, mnou založený oddíl v Jilemnici, znovu LKP. Zájezd do Chamonix s Pepou Linhartem (Grandes Jorasses), vydařený zájezd na Pik Lenin s Bačou, Robertem Štikarem, Honzou Martínkem a... a mnoho dalších zájezdů do Tater, na Kavkaz, do Alp, Himaláje a k tomu mnoho dalších spolulezců. Nelze všechny vyjmenovat, přesto všem děkuji za společně prožité chvíle.

Letos jsem si nadělil vytouženou Piz Badile Cassinovou cestou s Jendou, Karlosem a Picařem.

Je to zrovna 50 let a přemýšlel jsem, s kým bych si mohl tu moji první trojku zopakovat. Těžko bych na to nalákal ve všední den nějakého výkonnostního lezce. Oslovil jsem Ilču, která se mnou v zimě chodila na stěnu (ale v létě to vypustila), jestli by mne nedoprovodila na mé vzpomínkové akci. Povedlo se. Zdolali jsme po 50 letech můj první výstup a užili jsme si krásný sluneční den.

Téryho chata – 2023

Počátkem září jsme opět vyrazili do Tater, užít si pár dní ve vyšších polohách. Chatu pod Rysmi nám opět obsadila banda Poláků, tak jsme se vypravili na Téryho chatu. Podařilo se po mnoha zprávách, majlech, hovorech a telefonátech obsadit všechna zarezervovaná místa a všichni jsme se již těšili, až unikneme z každodenního shonu do poklidu hor.

Bez potíží a podle plánu jsme se sešli ve vlaku a následně v Popradu na nádraží. Výstup na chatu proběhl v poklidu a za jasného slunečného počasí, které slibovalo příjemné aklimatizační odpoledne ve stěnách. V chatě jsme obsadili nám vyhrazená místa, přebalili batohy a vyrazili do vyhřátých stěn.

Večer došlo na rozebírání prvního dne a plánování dnů příštích. Ty probíhaly v naprosté pohodě a ke všeobecné spokojenosti všech účastníků zájezdu (aspoň doufám). Malou skvrnkou byla lehká změna počasí směrem k vydatnému dešti, naštěstí jen jednodennímu.

Toho využil nejzkušenější člen teamu a hned druhý den nastoupil do převísle spáry v severní stěně Žlté stěny. K překvapení všech, kterým tvrdil, jaký je to prima nápad, se vrátil hned z první délky zpátky na zem a do baru.

Výlet byl plný nejen dojmů, ale i překvapení. Hned druhý večer místní borci přitáhli na chatu combo, violoncello, kytaru a slečnu a večer uspořádali prima koncert zpěvačky, která si říká Dennyiah. Zhruba 1,5 hodiny trvající vystoupení Ruda obohatil i vizuálně, a to velmi působivým tancem plným sofistikovaných a hned tak nevídaných figur.

Další dny již běžely skoro samospádem. Někteří je trávili ve stěnách, jiní, méně šťastní, v posteli s teplotou či rozhašeným zažíváním, ale všichni s nadšením.

Podařila se hromada krásných výstupů, jak standardních v dané lokalitě, tak nových, proběhly i společenské večery vyplněné hrami, povídáním,

rekapitulací a doporučením na další dny, i kultura byla. Dokonce i holky na stole, takže místní nestačili koukat, co se to děje.

Nezbývá než dodat – Prostě dobrej oddíl

Díky všem, kteří s námi byli a snad si to užili jak při lezení, tak po večerech v báááru a pomohli šířit dobré jméno LKP. Doufejme, že příště už nás nikdo nepředběhne a na Rysy se zdárně proboujeme. Držme si palce.

Horám zdar

Jenda

Blabla

Ano, ano, ano... máme to tu zas! Už to jede, už se to roztáčí, jakou každou středu, jako každý pátek je tu váš Arnošt se svou... diskotékou! No kéž by. Leda prd! Arnoštek je prostě boží, ale dvakrát týdně tolik zábavy, zapomeň! Stejně nemáš tolik energie... seš rád(a), že se v pondělí vzbudíš, přes týden si odkroutíš pracovní režim, vypravíš děti do školy nebo školky, vystavíš nějakou tu fakturu, vyřídíš pár e-mailů, zkontroluješ pracovní diář, zjistíš, co jsi měl udělat a neudělal, gymnastika, atletika, angličtina, úklid domácnosti, spánek dlouhý 6 h bereš jako nadstandardní věc! No pěkná diskotéka!

Je to fajn, fajn, fajn... je to fajn, fajnový, vozíš s sebou hity tutový... máme se dneska fajn, je nám hej! Takový to, jak se „dneska probudíš“ a přeješ si, ať už je zítra, nebo ještě líp, ať už je pátek. Otáčíš stránky v diáři, píšeš si tam, že jsi za podzim našrouboval už 178. cestu a zítra tě čeká 269. bouldr. Sotva zvedneš ruce nad hlavu, místo prstů máš buřty a slibuješ si od toho sedmého kafe, že už tě snad opravdu „nakopne“. Ten dospělej život! Naštěstí má i druhou stránku. Za ty vystavený faktury připlavou na účet sem tam nějakí ti kapříci. Za kapříky může člověk do kavárny, koupit si dortík, u kterého zapomene, že má místo prstů buřty,

může si koupit nějaký hezký chyt, nebo dva, který pak našroubuje pro kamarády na vánoční besídce FC Unterholz. Nebo si za ně koupíš u Vlašína nějaký kruh(y), abys pak mohl ve volný chvíli chodit čistit, vrtat, lepit a dělat něco, co tě chvíli hrozně baví, a chvíli si říkat „proč to vůbec dělám?!“ Jen za loňský rok to bylo nějakých 25 kruhů.

Ožil Baldachýn a třeba cesta „Sportem proti drogám“ RP IXb si připsala přeлез od Filipa, Kajmana, Kubase a Bambiho. Kousek opodál na Hroší masiv čeká na „kusovku“ cesta „Branky, body, stekundy“ IXc, kde má zatím AF přeлез Kajman s Filipem. To vedlejší „Kokout“ VII už pár přelezů má. Je to radost, když se tyhle nové cesty lezou, to zase jo! Co určitě nebude mít jen tak přeлез, je dodělaná cesta vedle Slavíka. Rozdělal to asi před cca 15 lety Vašek „Ještěr“. Umístil první kruh cca 8 m nad konec takové trhlíčky, do místa, kde jsou cca 4 m hladké hrany. Za první návštěvu jsem přišel na to, jak by to mohlo jít, při druhé návštěvě jsem se s pocitem vykulení za sokola pos... a potřetí se mi tam už ani nechtělo, protože jsem tušil, že se to stane znovu. Nechci vás „zatěžovat“ tím, kde je jak malá lišta, nebo kde ta noha na tření s pocitem absolutních vrat není nic příjemného, ale díky tomu, že Chrporežec váží tolik, kolik váží, se ve mně něco vzvedmulo a podařilo se tam druhý kruh dostat. Dlouho jsem ale necítil takovou úlevu jako tady. Klasifikace určitě začíná písmenem X ale to ani není tak důležitý, radost, že jsme mohli sundat po tolika letech smyčku z kruhu byla veliká! Rodná hrouda bavila!

Další věc, kterou člověku umožní ti „kapřící“, je třeba výlet dál než na rodnou hroudu. Stačí se domluvit s kamarády, že byste zase mohli uspořádat výlet do Španělska. Nadšení zpočátku veliké (jako vždycky a se vším), nakonec se vykrytalizuje sestava Já, Adam, Bárbi a Pepard. Díky mojí výhře na poháru Českého ráje v Hořicích jsme měli na cestu 5 l piva v soudku, to byla „věc“, která dala našemu výletu hned ze startu zajímavý náboj! Na letišti jsme dorazili akorát včas na to, abychom si v Bille stihli koupit a vypít další pivo a pak další pivo... „Hele, za 40 min to letí, už to dočudíme a jdeme!“ Jasně jasně...! Procházíme letištní kontrolou a na světelné ceduli svítí – Barcelona poslední výzva. Svižnějším klusem

přibíhám k bráně, odkud máme letět, tam stojí poslední dva lidi, v rozverně náladě říkám paní, že to ještě pozdrším, že za mnou jsou další tři kamarádi. „Není jeden z nich náhodou Ondřej Barkman? Nechal si v zavazadle něco, co nemůže letět, a bez zavazadla neodletí, už jsme ho tady vyvolávali.“ V ten moment přiběhnou kluci, paní to celé zopakuje znovu, ještě dodá, že bysme tu správně měli být minimálně 45 min před odletem, a posílá Bárbiho zpátky. Netrpělivě čekáme, jestli paní pozdrží autobus, který už je naplněný, a pošle ho na letištní plochu s námi, nebo bez nás... nejprve řekne něco ve smyslu, že je to v pohodě, že minutka navíc nevadí, pak ale dodá, ať kamarádovi zavoláme, že už je čas, ať si rozmyslíme, jestli poletíme bez něj. Pepča vytočí Barbího a z telefonu se ozve „Sorry kluci, poslal jsem to nikam neletím“. Navzájem se zkontrolujeme pohledem, co jako teď...?! Letíme bez něj? Načež se objeví Barbí, že si z nás udělal jen prdel, že nechal v tom zavazadle powerbanku (takovéhle věci patří do zavazadla, co si s sebou berete na palubu, kdyby se baterie vznítila nebo něco podobného) a že můžeme letět. To ale vůbec nevěděl, že byla takováhle situace – buď, anebo. Hahahaha... tyhle vtípky... jen díky ochotě „paní“ se nám povedlo odletět!

Dál to probíhalo parádně! Let, půjčení auta na letišti, nákup potravin a vína. Až do momentu, kdy jsme se rozjeli směr Margalef. „Heleď,“ povídám, „to je divný, tudy se ale do Margalef nejede.“ A tak jsme asi po 30 minutách jízdy zjistili, že Barbí nastavil do navigace jinej Margalef, než byl ten náš. Takže když jsme zaparkovali konečně v Margalef, byl to řádný důvod k oslavě!! Hned první noc bylo tak okolo -3 stupňů, ráno jsme se probudili s totálně omrzlýma spacákama, mezi mnou a Pepčou byla ještě totálně omrzlá rozpitá láhev vína. Zvlášť Bárbi, kterej měl půjčeněj spacák z dutého vlákna od Vaška, koukal, jeho představa o slunném Španělsku byla asi jiná! Potom konečně došlo na lezení. Náš tým se rozdělil, Pepa a Barbí šli do sektoru, kde byly cesty do 7a, já s Adamem jsme šli do sektoru, kde byly cesty do 9a+.

Nějaký 6c na rozkoukání, Adam byl v Margalef poprvé, tak jsem ho připravoval na ledacos. Třeba, že jednoprstová dírka v 6b+ může být normální věc. Já

zvolil taktiku „terapie šokem“, takže jsem se hned vrhnul do 7c+ s pocitem, že si cestu jen osahám a pak třeba vylezu. Jenže po přezení úvodního převisu jsem šestou expresku cvakal pomalu u kolen, protože dřív nebylo z čeho a následnou sekvenci jsem ani neviděl přes ten laktát, co mi stříkal z uší. Mám madlo, hlásím, ale vzápětí dodávám, že i kdyby byl dolez po žebřinách, tak bych si na sebe nevsadil ani korunu... dlouho mě takhle žádná cesta nebolela, ale k velkému údivu klaplo hned 7c+ na OS. Po cestě dolů si prohlížím vedlejší 8a+, které se ještě s větším údivem podařilo na druhý pokus. Adam v sektoru taky vylezl, co se dalo, a šli jsme zkontrolovat druhou část týmu. Když jsme přišli, naskytl se nám parádní pohled na Barbího s Pepou, oba hladili místní slepenec a obdivovali jeho tvary. Měli obě nohy na zemi a Barbí povídá: „No podívej, a tahle dírka, ta kouše jako barakuda, no a tahle...“ Hodně brzy zjistili, že v tomhle „rybníce“ nedostanou od žádný barakudy nic zadarmo! Oba hlásí, že mají dost = zahájení degustace červeného vína.

Druhý den náš tým začíná společně. Nejvíc nás zaujme nějaký 6b, který má prvních pět metrů po kramlých, inu, jiný kraj, jiný mrav. Během dne se náš tým rozrostl o kytaru, protože někteří členové měli dost. Nedivil jsem se! Já měl po náloží prvního dne taky dost, což potvrdila cesta Laura 8a, kde jsem 2x spadl metr pod řetězem, ke konci dne mě braly brutální křeče do bicepsů. Poslední paprsky slunce jsme využili ke zpěvu s kytarou a nasátí té správné španělské pohodičky. Pohodička se nám přenesla i do večerního programu, obzvláště potom, co Barbí vytasil „průhlednou vodu“, nás zalila velká pohodička. Ta se strhla v docela důstojný mejdan, s ještě důstojnějším kočkováním. Náš tým si jako hymnu zájezdu přivlastnil song Kousavá deka od Ivana Mládka i vzhledem k tomu, že se jeden člen ráno probudil solidně pokousanej... vlastně ne jenom pokousanej...! Tohle by ale vydalo na samostatný článek a nebudu kazit „sportovní psaní“ nějakýma jinýma výkonama, a že to byly výkony! :) Bohužel nastal čas opustit romantické místo na Ermitě San Salvador v Margalef.

Vyrazili jsme směr Siurana. Z ranní kávy v místním baru se stal takový odpolední brunch. Do skal jsme se vypravili i tak, ač pouze na obhlídku, stejně jsme byli všichni pokousaní od barakud v Margalef. Na obhlídku skal jediné s kytarou, takže romantička jak svišť. Zalití španělským sluncem, jeho romantickým západem, jsme zvolili variantu podvečerního brunchu. Z něj se po pár hodinách stal večerní brunch. „Když už“ měl Pepard tu kytaru, tak se jí muselo využít, zvláště když kluci jeli další den ráno domů a z nás s Adamem se měli stát „bezautovci“. Bezdomovci už jsme byli i tak, ale aspoň jsme si měli kam dát věci, když jsme šli do skal. Vzhledem k povedené rozlučce s chlapci pro nás „bezautový“ ráno začalo docela těžce. Na českém parkáči jsme hned po ránu sklidili smích, údiv a obdiv. Adam a jeho hokejová taška, já s batohem, oběma (nebo teda hlavně mně) se nám lehce točila hlava z rozlučky... dva opuštění cikáni.

Kdy pojedete do skal? Vezmete nás s sebou? Můžem si u vás nechat batohy? Můžem si u vás nabít mobil? Tyhle otázky jsme pokládali na střídačku „všem“ třem českým autům, se kterými jsme sdíleli tábořiště. První den po rozlučce s chlapci byl z naší strany trochu slabší, pak jsme se ale nadechli k labutí písni našeho zájezdu, to i přesto, že Adam dostal brutální kašel, takže naše tábořiště od ranních hodin vědělo, že Adam je vzhůru. Ani to nás nezatavilo! Adam vylezl 7a na OS a nějaký další parádní 6c–6c+, já přidal ještě jedno 8a (celkově to byla 73. cesta 8a a těžší v mé „dosavadní kariéře“) a pár krásných 7c na OS. Byl to krásný zájezd, kde se událo spousta zábavy, a máme zase na co vzpomínat!

Cesta domů se v našem případě s Adamem odehrála víc než na jedničku, když nás kamarád Honza hodil zadarmo až na letiště do Barcelony. Parádní zakončení naší cikánské části! Kluci to měli s odletem prý zase trochu na knop :)

Po takovémhle zájezdu se do té práce chodí chvíli zas trochu líp, když ty „kapry“ člověk užije víc než dosyta! Ten dospělej život má něco do sebe!

kVítek Lachtan Lachman ml.

Piz Bernina-Biancograt

Na začátku července se mi rýsovalo pár volných dnů, a tak jsem zvažoval zase jednou vylézt na nějaký hezký kopec. Měla čas i Gábi, a tak jsme se dohodli, že nejprve dáme nějakou aklimatizaci v Rakousku a pak se podle podmínky rozhodneme, který ze to vrchol zkusíme. Ze svých starých plánů jsem vyhrabal Finsteraarhorn v Bernských Alpách a jako alternativu Piz Berninu v masivu Bernina, kde byla větší šance hezkého počasí.

Vyrazili jsme v úterý 4. července ráno a pokračovali přes Mnichov do vesničky Wenns v Ötztálských Alpách, kde jsme následující den v rámci aklimatizace prošli hřebenovku Venet. Hřeben Venet tvoří několik vrcholů ve výšce kolem 2500 m n. m. Nejvyšším vrcholem je Glanderspitze (2512 m n. m.).

Kousek za Glanderspitze začíná hřmít, a tak u Pillerova kříže otáčíme a za vydatného deště sestupujeme k autu zpět do Wenns. Ve Wenns jsme zvažovali co dál. Zkoukli jsme předpověď a zjistili, že jediný den, kdy by se dalo jít na nějaký vyšší kopec, byl pátek. Variantu zkusit Finsteraarhorn jsme zamítli už ráno, protože na ten bychom potřebovali aspoň 3 dny stabilního počasí. Jediná šance tedy byla zkusit Piz Berninu, a tak bylo rozhodnuto. Ještě ten den jsme se posunuli těsně před rakousko-švýcarskou hranici do pohraničního městečka Pfunds. Do výchozí destinace na Piz Berninu Pontresiny to odtud bylo jen 1,5 hodiny cesty.

Je čtvrtek 6. července. Hned ráno sypeme po silnici vedoucí podél Innu do švýcarské Pontresiny do údolí Engadin v kantonu Graubünden. Potřebujeme vystoupat na chatu Tschiervahütte do výšky 2573 m n. m., ale prvních 7 km k hotelu Roseg Gletscher u ledovce vede zcela horizontálně, a tak šetříme nohy a skáčíme do bričky, která tam sváží turisty. Od hotelu Roseg Gletscher (ca 2000 m n. m.) vyrážíme už po svých po značené cestě k chatě Tschiervahütte. Odtud se vyráží na Biancograt – vyhlášenou cestu na vrchol Piz Berniny. Sotva jsme začali stoupat, začalo zase pršet. Naštěstí jsme našli pěkný

převis, a tak to nejhorší jsme pod ním přečkali. V 15:35 jsme na Tschiervahütte. Chata je překvapivě plná. Všichni jdou zítra Biancograt a spoléhají na pěkné počasí. Večeře je od půl sedmé, a tak si ještě jdeme vyzkoušet nástup a dát pár výškových metrů navíc. Jdeme asi na kótu 2900 m n. m. kousek nad fixní řetězy. Víc jsme nestihli – večeře nepočká.

Je pátek 7. července. Vstáváme a jdeme na snídani, která je už ve tři ráno :- (Na nebi svítí hvězdy, předpověď nelhala. Vyrážíme ve 3:30 tak někde uprostřed pelotonu. Má nás být kolem třiceti. Dostáváme se rychle nad řetězy a jdeme k ledovci Vadret da Tschierva (Vadret je rétorománsky ledovec). Zde jsou dvě možnosti, buď jít vlevo po skále jištěné zčásti fixy, nebo vpravo po ledovci, či spíše firnu rovnou do sedla, což se doporučuje pouze za dobré podmínky. Volíme druhou rychlejší variantu. V 6:15 jsme v sedle Fuorcla Prievlusa (3430 m n. m.). Odtud začíná dvojkové a trojkové lezení. Překonáváme první skalní vrchol na hřebeni. Vychází slunce a je nádherně. Pokračujeme dále po firnu. Odtud už vidíme celý Biancograt. Před námi je ještě jeden skalní hrot, ale ten obchází všechny dvojky. 7:35 Jsme na začátku Biancogratu. Navazujeme se. Začíná 400 výškových metrů nádherného firnového hřebene. S přibývajícím výškou sklon roste a některé dvojky začínají jistit přes šrouby. Dáváme si pozor, stupy jsou dobré, šrouby snad nebudou nutné. V tom firnu by stejně moc nedržely. Vidíme dva vrcholy Piz Berniny: Piz Bianco (3995 m n. m.), kde končí Biancograt a za ním hlavní skalnatý vrchol Piz Bernina (4048 m n. m.).

9:00 Jsme na vrcholu Piz Bianco. "Schody do nebes", jak Biancogratu říkají Italové, jsou za námi. Před námi je hlavní vrchol, ale také nejtěžší lezecký úsek. Na hřebeni je husto. Před námi jsou dva zářezy, které se slaňují. Oblézt někoho je nemožné, a tak musíme čekat. Hned na prvním slanění se "kousli" dva Italové, a tak jsme tam čekali dobrou půlhodinu a pěkně vymrzli. Zjistil jsem, že jsem si na chatě zapomněl goráč ☺

12:05 Jsme na hlavním vrcholu Piz Berniny! Poslední výšvih vypadal hrozně, ale v prošláplých stupech to šlo jako po schodech. Piz Bernina je nejvyšší

vrchol Východních Alp. Kousek za vrcholem je pěkná odpočinková plošina, kde zrovna odpočívají 2 dvojky, a tak se tam taky kocháme. Dáváme si krátkou pauzu a pokračujeme dále po hřebeni Spalla. Na východě se táhne hřeben Bellavista a vlevo vrchol Pitz Palü. Před námi v cestě je ještě jeden vrchol La Spalla (4020 m n. m.), kde kolem druhé přecházíme ze švýcarského kantonu Graubünden do italské Lombardie. Na hřebeni Spalla nás čekala ještě 4 slanění. Kolem půl čtvrté konečně slaňujeme naposledy a rovnou na ledovec Morteratsch na kótu 3770 m n. m. Ten je stejně jako Piz Bernina na seznamu UNESCO. Navazujeme se a pokračujeme po ledovci na náš dnešní „bivak“ chatu Rifugio Marko e Rosa (3609 m n. m.). Sníh už je měkký, boříme se a únava je znát. V ca 17:00 jsme konečně na nejvýše položené chatě Východních Alp. Ubytko jsme neměli booklý, a tak jdu za italským chatařem prosit o nocleh a stravu. Chata je bohužel narvaná, ale dává nás na seznam, pokud někdo nedorazí. Když tak půjdeme do Winterraumu, ale ten je pěkně vymrzlý, a tak se modlím, abychom tam neskončili. S polopenzí není problém. Zatím jsme sedli do jídelny na rádlera. Jsem docela KO, na rozdíl od Gábi mám co dělat, abych neusnul na stole. Ženy jsou holt odolnější. Večeře je pěkně hnusná, jen polévka minestrone docela ušla. Kolem osmé chatař nabízí volná místa, a tak se jde na bidlo. Z peří už jsem nevylezl, smrdím a netrápí mě to:-)

Je sobota 8. července. Kolem šesté jdeme na snídani a řešíme, jak se dostat co nejpohodlněji do švýcarské Pontresiny zpět k autu. Počasí se zhoršuje, a tak pokračovat zpět po hřebeni přes Piz Palü zamítáme, nejsem taky úplně fit, výška je znát. Sejít na jih do Itálie a objet Berninu vlakem je nadlouho, a tak zkusíme přejít ledovec Monteratsch přes sedlo Fortezza (3482 m n. m.). Chatař říká, že je to na ca 4 hodinky. Vyrážíme asi v půl sedmé. Společně s námi jde i několik lanových družstev – jít jen ve dvojce by nebylo úplně moudré. Nejprve jsme po ledovci vystoupali podél trhlin až na kótu 3780 m n. m. a pak klesali do sedla Fortezza. Pod sedlem začíná kratší skalnatý hřeben, kde jsme naposledy slanili. Pak jsme přešli další ledovec Pers a nakonec ještě vystoupali do sedla

Diavolezza (2958 m n. m.), kde jsme naši náročnou túru krátce po poledni ukončili. Lanovkou Diavolezza jsme tentokrát nepohrdli, a tak sjíždíme do údolí Engadin – utrpení je u konce. Vlákem jsme se ještě svezli asi 15 km do Pontresiny zpět k autu. Z vlaku jsou nádherné výhledy na ledovec Monteratsch a okolní štíty. Kolem čtvrté odpolední vyrážíme kolem řeky Inn do Rakouska, a odtud už další den do Čech. Bylo to výživné, ale Biancograt za to určitě stál!

Jarda

Hokejka

Sám nemám tušení, kdy a na základě čeho se mi v hlavě zrodil nápad na vylezení Hokejky na Lomnický štít. Možná v tom měl prsty major Zeman a díl Tatranské pastorále nebo jeden film o lezení v Tatrách, který si matně pamatuju z dětství a dost možná taky úplně něco jiného. Nevím. Nicméně při každém výjezdu na Téryho chatu jsem marně hledal někoho, koho by šlo ukecat a jít s ním do této legendární cesty. Ale i tady platí – kdo si počká, ten se dočká. Tedy někdy.

Při posledním pobytu na již zmíněné chatě jsem se domluvil s Karlosem, že bychom na tuto cestu mohli vyrazit. A jak řekli, tak udělali. Večer jsme si domluvili snídaňový balíček, přivstali si, a když všichni ještě spali (kromě Anetky, která už u plesa cvičila svojí ranní sestavu), vyrazili na cestu. Začalo to slibně a hned na začátku jsme nastoupali příliš vysoko do trav a museli jsme tedy lehce korigovat směr dalšího postupu, ale i přes tento start jsme zakrátko byli na hřebeni v Jordánce. Došli jsme na začátek Téryho kuloáru, přebalili batohy do jednoho kousku, dali si snídani a vyrazili kuloárem k nástupu do cesty.

Karlos nastupuje první délku, trocha hledání správného směru, ale po druhé délce jsme již v „obrazce“ a postupujeme na střídačku vzhůru. Celou cestu parádní lezení, občas malé rozhodování kudy tudy cesta, ale jinak paráda. Někde

v pülce mi dochází, jaký že to jsem jelito, neb přišly mraky a já si nevzal s sebou bundu. Prostě pako. Škoda těch mraků, ale i tak si užíváme příjemné cesty a postupujeme stěnou vzhůru.

Poslední dvě délky vzal Karlos na sebe, tahá je na prvním a já tahám na zádech batůžek. Nakonec se přes dva komíny dostáváme do vrcholového trychtýře a chystáme se na doběhnutí na vrchol a najednou jsem se toho dne podruhé opotil. Poprvé mi v jednom traverzovém odlezu od štandu ujela noha a dost mě to leklo a podruhé teď. Karlos motá lano, já se přezouvám a říkám si, že by to mohla být pěkná fotka takhle do prostoru. Sáhnu k pasu do taštičky pro foťák a ejhle, ona tam není. Chvilka zmateného ošmatávání vlastních boků a kde nic tu nic. Při prolézání asi prvního komína jsem se do toho tak opřel, že jsem celou taštičku i s foťákem, telefonem a dokladama urval.

Začíná tedy záchranná akce. Uvázat lano do slaňáku, proslanit poslední dvě délky až pod onen komín s konečným zjištěním, že taška v cestě nezůstala a s největší pravděpodobností prosvítela celou cestu až dolů. Doufám, že nezůstala třet někde na římse uprostřed stěny, navazuju se na konec lana a pro velký úspěch přelézám poslední délky ještě jednou.

Přebíháme vrchol, ani nejdeme do restaurace na vrcholovou odměnu v podobě piva. Potkáváme se s Rudou a Hučkou a utíkáme do Lomnického sedla a zkratkou přes řetězy zpět do Téryho kuloáru. Vystupujeme žlabem vzhůru k nástupu do cesty a bedlivě pátráme, jestli náhodou nepotkáme tašku s jejím obsahem. Karlos je rychlejší, tak nabírá mírný náskok a ještě k tomu mi zkouší volat, jestli náhodou neuslyší můj telefon. Po chvíli hlásí, že slyší moje Zeppelininy a nalézá i inkriminovanou tašku. Telefon sice odpovídá na volání, ale display je na maděru, foťák taky doznal jistých tvarových změn, takže fotky z velkého traverzu jsou to poslední, co zvládl a uchoval. Bez úhony zůstala jen občanka a ČHSka. Pak už jen Karlos došel pro druhý batoh, dali jsme lehký oběd a vyrazili Téryho kuloárem dolů do doliny a zpět na chatu.

Sestup na chodník byl poměrně zdlouhavý a plný překvapení z nenadálých slánění, žlabů a potoků. Po normálním chodníku je to pak už sice pohodlnější, zato pořád do kopce. Asi by bylo bývalo lepší jít vrchem přes Jordánku stejnou cestou jako ráno. Ale co už. Botky si kvůli tomu nerozkousáme. Hlavní věc je, že jsme stihli večeři a nebyli o hladu.

Jinak Hokejka splnila všechna očekávání, v některých pasážích je i předčila, takže se těším, že si ji někdy v příštích letech zopakuju. Třeba se to povede bez větších ztrát. Díky, Karlos, za rozšíření obzorů i za péči.

Jenda

Via Cassin

Nebývá to zase tak často, že co si člověk naplánuje, se také splní.

Před rokem jsme se seznámili s Piz Badile a letos jsme měli v plánu zdolat legendární Via Cassin, SV stěna 6+, 21 délek.

Lezecký tým – Karlos, Jenda a já jsme kvůli zranění Langustáka doplnili jeho spolumydlícím Picařem. Domluveni jsme byli, že vyrazíme, jakmile od 1. 7. nastanou příznivé podmínky. Počasí je však určované beznadějně trvalou tlakovou níží nad Skandinávií.

Vyjíždíme ráno 13. 7. ještě za deště a večer parkujeme v Bondu. Procházíme se malebnou vesničkou a občerstvujeme se v jediné místní hospůdce. Pohodlně přespíme v autě a ráno vyrážíme turistickým tempem na chatu Sasc Furä. Celé odpoledne máme čas na odpočinek.

Ráno mezi posledními ve 3 hodiny vstáváme. Když dorazíme do nástupového sedla, vidíme, jak dvě družstva již míří ke Cassinovu nástupovému koutu. V sedle přešlapují ještě dvě dvojky Italů a mám strach, aby nenastoupili před námi. Naštěstí usuzují, že Cassin bude vlhký, a vydávají se na Severní pilíř.

Bereme úvazky a sestupujeme ke slanění, které nás dovede na rampu pod SV stěnou. Prolézáme mezi sněhem a skálou a současně dolézáme pod nástupový kout. Tady jsme dostihli dvojku Italů a nastupující Němce – první čekání. Pokoušíme se současným lezením dostat přes Italy, ale na 3 lehkých délkách se to nepodařilo. U prvního místa 6+ jsme se všichni sešli a hodnou chvíli se koukáme, jak mladý německý lezec pomalu překonává první těžkosti. Jsme odsouzeni přizpůsobit se tempu první dvojky. Ztratíme tím dnes nejméně 2 hodiny. Následující 4 délky 5+ až 6+ v plotnách a koutech nás plně uspokojují. Znovu se všichni srazíme pod jedenáctou délkou – dalším klíčovým místem 6+. Je to kolmý kout, navíc docela vlhký. Karlos (v druhé dvojce také Picař) tady mohli vyniknout a Karel to ohodnotil obtížností 7-. Dále postupujeme krásným, převážně plotnovým lezením 5 délek pod výrazný komín, který začíná jednou délkou ve tvaru „V“. Zase čekáme a docela trpím, když vidím Italy, jak se trápí. V pohodě tento úsek přelézám venkem rozporem a před Italem, který na štandu můj styl obdivuje, jsem se vytahoval, že u nás na Prachově takové komíny lezou nováčci. Dál se komín rozšiřuje a po dvou délkách hlavní obtíže končí v příjemných plotnách. Na Severní pilíř nám chybí 2 délky. Čekáme na Jendu s Picařem, kteří se v komíně trošku zasekli. Italové nám odběhli a čas nám moc nezbyvá. Na vrcholu jsme v sedm hodin a před sebou máme podle průvodce čtyřhodinový sestup. Tady jsme využili loňskou zkušenost a během dvou hodin, těsně před setměním, jsme byli na chatě Rifugio Gianett. Italové i Němci nás zdraví s plnými püllitry. Přidáváme se s přípitkem.

Ráno chlapci vyrážejí přes sedlo Passo di Turbinasca (10,4 km, 7,5 hodiny, 760 m do kopce a 2460 m z kopce) zpět do Bonda. Moje kolena mi poradila, abych tuto vycházku vynechal. Scházím proto na italskou stranu do Bagni del Masino (jen 1400 m z kopce) a stopem a taxíkem dorazím odpoledne k našemu autu. Okolo páté mne budí z krásné túry rozveselení chlapci. Občerstvujeme se a den zakončíme v „naší“ restauraci.

Myslím, že všichni si užili těžkou a nádhernou cestu. Já jsem si splnil cíl, na který jsem pomýšlel minimálně 6 let.

Ruda

Zasněženým Hintergratem na Ortler

I v roce 2023 jsem chtěl pokračovat v nastaveném trendu, tedy v září dát nějaké pěkné hřebenové lezení na jednu alpskou čtyřtisícovku či nějakou hezkou třítisícovku. Jako vždy za účelem dosáhnout vrcholu a uspokojit choutky po lehčím lezení v Alpách. Utvořila se poměrně velká skupina s cílem zdolat Ortler, ale ani jeden z nabízených termínů se mi nehodil. Navíc jsem v té oblasti v březnu již byl, tak se mi na stejné místo moc cestovat nechtělo. Zlomilo se to až na konci srpna na Tour de Bière, kde si většinou člověk srovná myšlenky a získá potřebnou sílu pro tah na bránu. Tam se dostávám i do komunikační skupiny Ortler a padne první pro mě reálný termín. Ten však nakonec byl taky zrušen z důvodu špatného počasí. Tým Ortler 2023 se tak začal postupně rozpadat, až nám zůstal poslední možný termín téměř na konci září a v něm jen Jarda a já. Na Ortleru řádila studená fronta a po ní mělo být dva dny pěkně. Otázkou bylo, kolik sněhu tam napadne. Odhadovali jsme, že by to mohlo být třeba jen tak do 5 cm, což by mělo snad být lezitelné. Cílili jsme na cestu Hintergrat z italské Soldy přes Hintergrat hütte. Rozhodli jsme se to zkusit.

Vyrážíme s Jardou z Jičína ve čtvrtek 21. 9. 2023 hned po práci. Nocujeme kousek za Mnichovem ve žďárkách v bavorském močálu, drobně prší. Ráno vaříme černý čaj a pak se přesouváme k jezeru Reschen. Už tam se nám zdá podezřelé, že hranice nového sněhu se zdá být už ve 2000 m n. m., ale zatím si z toho nic neděláme. Jdeme chvíli k vodě. Jarda si blokuje telefon, a tak lovíme PUK kdesi v cloudu. Máme na chvíli o zábavu postaráno. Solda nás vítá trochu pochmurným

počasím, vrcholy vidět nejsou. Zde necháváme auto a vydáváme se na chatu Hintergrat. Začíná mrholit a od 2500 m n. m. padají obrovské vločky. Ach, jak jsme je dlouho neviděli. Po dopadu na zem však rychle tají a ani u chaty se zatím na zemi nic nedrží. Chatařka nás moc vlídně nevitá, je trochu překvapená, co tam vůbec chceme. Na hřebeni prý leží asi tak 30 cm nového sněhu. Všichni vůdci rezervace zrušili. Jako by na nás vychrstla kbelík studené vody. No nic, dáme pivo a uvidíme, říkáme si. Kosa je i v chatě. Čekáme, až roztopí krb. Trudomyslnost rozháníme velkým jídlem a pak ještě dvakrát. Venku to vypadá jak na Vánoce, a tak se šance na vrchol zdají být mizivé. Pak se však ve dveřích objeví italský pár, který je znalý cesty Hintergratem a navíc se zdá být odhodlaný provést pokus o výstup i za této ryze zimní podmínky. Venku pokračuje sněžení a do setmění má vrstva sněhu u chaty již dobrých 10 čísel. Zkoušíme ještě prozkoumat prvních 300 m od chaty, abychom ráno mohli vypálit dobrým směrem hned napoprvé, ale vše je zaváté a cesta není vůbec patrná. Předpověď počasí na zítřek však i nadále slibuje slunečno, až na tu mlhu ráno. Doufáme, že se brzy rozplyne. Dále tu je ještě parta českých mladíků, kteří se také chtějí zítra pokusit o Hintergrat. Strategie je jasná, pověsit se za italský pár.

Hned po budíku se potýkám s první výzvou. Jak nasadit čočky bez zrcadla. Zkouším to před displejem telefonu a kupodivu to jde. Vyrážíme v 5 hodin. Parta kluků má asi 30 minut náskok a již část cesty produpali, ale po hodině se dostávají do obtížnějšího kuloáru. My visíme trpělivě za Italem Fabiem a ten volí jiný kuloár, o něco snadnější. Italka není moc rychlá, ale my se musíme držet na uzdě. Je jasné, že bychom se sami ztratili. Připravená GPX cesta v hodinkách je nepoužitelná, signál je bídný. Na strmém kopci to nefunguje. Vytištěné topo začíná až o hodně výše. Sami se v orientaci vůbec nechytáme. Místy se propadáme do sněhu až po sedák. S mačkami to jde o něco lépe. Cepín mizí v čerstvé mase sněhu kdesi hluboko a moc tam nedrží. O rozpuštění mlhy začínám pochybovat, ale pak najednou vystrčíme hlavu nad inverzi. Právě vylézá slunce. Do žil se nám vlévá nová energie. Další postup začíná dávat smysl. Ostře vidíme nádherné

okolní kopce Monte Zebrů, Königspitze a dokonce i naše Monte Cevedale, kde jsme na jaře kousek pod vrcholem pověsili pytel na skialpech. Je 7 hodin. V dalších úsecích to vzhledem k té podmínce vypadá neprostupně, ale vždy nakonec nalézáme řešení. Patláme na ksicht vrstvu opalováku. Je jasné, že tu budeme ještě dlouho. Vždy když se podívám na Jardu, tak se leknu. Z tuby si vymáčkl větší množství než malé. I když jsme na slunci, tak je stále kosa. Mám na sobě dvě bundy a neplánuji to sundávat. Do bot napadal sníh horem, bejvaly by se hodily návleky. V půl devátý se konečně dostáváme nad první sněhové pole, kde začíná naše topo. Mám trochu krizi a zvažuji, zda by nebyl lepší sestup. Špatné myšlenky mě naštěstí opouští, když se začíná zmenšovat vrstva sněhu a já si užívám na pěkném lezeckém úseku hřebene. Potvrzuje se to, co jsme viděli v předpovědi, že nejvíce má nasypat ve střední části kopce a nahoře by toho mohlo být méně. V 10 hodin se dostáváme k prvnímu klíčovému místu, kde je potřeba přelézt výraznou věž zleva, kousek slanit a pak z exponovaného místa nastoupit do kratšího čtyřkového úseku. Máme letecký výhled na Soldu. Trochu čekáme, je nás tady teď 9. Italka není moc rychlá, ale dá se na ni koukat, takže jsme celkem v pohodě.

Lehčí délky vedu já a Jardu pak pouštím do těžších úseků. Je nabušenej, byl za poslední měsíce na Prachově vícekrát než já. Pevné jistící prvky jsou většinou někde pod sněhem, tak pěkně zakládáme smyce po našem. Fabio disponuje sadou friendů, které používá často, ale my jsme ty tři friendly, co máme, nechali doma. Chyty a stupy jsou všude, jen je potřeba je trochu hledat ve sněhu. Při lezení v severní stěně se mi několikrát stává, že na moji koženou rukavici přimrzne kus ledu, co čeká v chytu. Myslím, že se mi tohle asi zatím nikdy předtím nedělo. Přichází další výraznější sněhová část, která je hodně strmá. Její stabilitu již otestoval italský pár, tak si výstup užívám. Další těžké místo dává holce zabrat. Jarda to ale pak přebuší rychle a dobírá mě přes poctivě zamrzlý šutr. Vrcholový kříž se už výrazně přiblížil. Užíváme si posledních výškových metrů.

Jsme na vrcholu! Ortler 3905 m n. m. Nemůžu tomu uvěřit. Slavíme společně s Fabiem a jeho přítelkyní. Stále je krásné počasí a kopce všude kolem jsou

zářivě bílé. Je 14 hodin, jsme již 9 hodin v akci, 1300 metrů nad chatou Hintergrat. Z litru vody mi zbývají ještě 2 deci, postupně ještě doplňuji sněhem. Dávám půl tyčky k obědu. Hlasivky mi moc nefungují, spíš jen šeptám. Euforie netrvá moc dlouho. Pomalu se začínáme soustředit na sestup k chatě Payer, o kterém víme jen to, že nebude jednoduchý. Cestu jsme moc nestudovali, takže si naše italské přátele nenecháváme ztratit z dohledu. Stopy do minuty zahlazuje futeř. Vzpomínám na knihu Josky Rakoncaje Tulákem ve větru Himálaje. Jsme udiveni rozsáhlostí ledovce a taky množstvím velkých trhlin, které různě nadlézáme a přes které lano divně visí. To vše v prudkém svahu. Níže pak přichází ostrý výstup z ledovce na hřeben. Slaňování, řetězy, traverzy, slézání asi přes dvě tři sedýlka. To je docela výživná normálka. Blížíme se k chatě. Zpětné pohledy na nejvyšší horu bývalého Rakouska-Uherska jsou úchvatné. Slunce pomalu padá k zemi. V 17 hodin jsme konečně u chaty. Jsme pěkně vyždímaný. Loučíme se s Italy, jdou až do Soldy. My na to už nemáme. Na chatě jsme jako vždy za exoty. Ten bílej opalovák nejde tou ledovou vodou smejt. Všichni ostatní jsou jak z obrázku, nahoru jdou až zítra. Počasí drží. Dáváme večeři a pak jdeme hned do postele. Paní nás uložila na samotku do vymrzlého matracen lágru. Jarda dostává klepačku, jako již tradičně po takové tvrdé akci. Míra vysílení je značná. V noci se hlavou honí hodně divoké věci. Chata Payer je docela vysoko, asi 3 km nad mořem, což není dobrá kombinace s mojí nulovou aklimatizací. Ráno už jsme ale celkem v pohodě. Jsme na chatě sami. Snídáme a užíváme si prostředí chaty, kterou nechal zbudovat rodák z českých Teplic. Sestupová cesta do Soldy je moc pěkná. Dává pěkné výhledy na Hintergrat a taky severní stěnu tohoto obra. Po cestě domů dáváme koupačku v Reschensee a za stále pěkného počasí navštěvujeme ještě nejvyšší horu Německa.

Alpským horám zdar

Lukáš Grof

Piz Badile – 2. kolo

Začátkem července jsme se, pro velký úspěch, vypravili opět na švýcarsko-italské pomezí s jasným cílem - zdolat Piz Badile tentokráté Cassiniho cestou.

Opět jsme se tedy nasáčkovali k Rudovi do dodávky a ve složení Ruda, Karlos, Jenda a Pizzař vyrazili směr Bondo. Dojeli jsme v poklidu a pohodě v odpoledních hodinách, takže jsme mohli strávit příjemný zbytek dne prohlídkou této vesničky. Na malém náměstíčku jsme objevili příjemnou hospůdku, kde se náš pan vedoucí ujal s veškerou péčí. Rychle jsme pochopili a osvojili si cizí jazyk a teď již víme (i pan vedoucí), že QUATRO znamená – Dali bychom si rychle 4 lahve piva a sklenice k tomu, prosím. Po několika kolech quatra jsme se odebrali na lože.

Ráno jsme v pohodě posnídali, sbalili potřebné a vyrazili směrem k chatě Sasc Fura, kde jsme měli zajednaný nocleh a jídlo. Tady se ukázalo, jak je prozíravé dobře reprezentovat, neb paní chatárka, když nás viděla, hned se na nás smála s tím, že se na nás pamatuje z minulého roku.

Brzy ráno po vydatné snídani a ještě za tmy jsme vyrazili k nástupu. Začalo to pozitivně, asi po 20 metrech Rudovi umírá čelovka a jdeme tedy dva na jedno světlo. V nástupním sedle je nás poměrně dost, ale část se odděluje směrem k Severnímu žeburu. My pokračujeme k nástupu do Cassiniho cesty. Bohužel se tam dostáváme jako asi čtvrtá skupina, tak musíme čekat, až ti před námi odlezu. A moc jim to neodsýpalo, tak během cesty nabíráme trochu zpoždění. Samotný výstup byl celkem v pohodě, pár délek bylo lezecky náročnějších, hlavně kvůli vodě, jinak příjemné lezení v pevné skále s dobrou možností jištění. Asi v polovině cesty na velké římse se s Pizzařem odvažujeme a jdeme odlehčit našim břišním dutinám. Do další části cesty nastupujeme každý o pár kilo lehčí a bez zbytečného tlaku ve střevech. Cesta dále pokračuje několika plotnami a soustavou výživných komínů na vrchol, kde se spojuje se Severním žebrem.

Bohužel počasí a čas nám úplně nepřály, tak nás Ruda hnál, jako by nám jel vlak, a ani jsme nestihli vrcholové foto. Jen nálepka LKP na vrcholové pyramidě byla na svém místě. Sestup byl nacvičený z loňska, takže v podstatě bez problémů. Jen jednou se seklo lano, jinak nic zásadního. Menší problém nastal na italské chatě Rifugio Gianetti, kde nám oznámili, že mají plno a žádné další nocležníky nepřijímají. Nakonec nám ale dali i večeři, snídani a postele na winterraumu.

Vyspaní a najedení jsme se ráno rozdělili, Ruda sešel do vsi a taxíkem jel zpátky do Bonda a my zbylí jsme vyrazili na cestu přes Passo Porcellizzo (2958 m n. m.) a Passo di Trubinasca (2700 m n. m.) zpátky k autu. Protože bylo krásně, cesta přes dvě sedla a jedno údolí nám vesele ubíhala. Nejnáročnější byl asi potom sestup do Bonda, kam jsme museli sklesat necelých 1900 výškových metrů, takže nohy trochu bolely. Nicméně někteří cestou stihli i hygienu a sprchu ve vodopádu.

U auta v Bondu nás už čekal Ruda, kterého jsme probudili, odložili batohy a celou akci jsme zakončili ve známé hospůdce na náměstí světáckým použitím cizího slova QUATRO. A to několikrát.

Ráno již v klidu a beze spěchu snídaně, balení a odjezd směr domů. Ještě jsme stihli navštívit proslulé lázně Tölz. Exkurze a prohlídka města proběhla v pohodě a za slunka, zmrzlina byla výtečná, ani k žádnému zločinu nedošlo, takže jsme proslulého Big Bena, bohužel, nepotkali. Po procházce se k nám přidala Rudova Adélka, chopila se volantu a v pořádku nás všechny dovezla domů.

Díky Rudovi a jeho nápadu jsme si jistě všichni rozšířili lezecké obzory a vyzkoušeli si zase něco jiného než naše skalky. Uvidíme, kam nás vítr zavane příště, ale už se na to těším.

Horám zdar

Jenda

Obrázkové přílohy

1 K článku Téryho chata

2 K článku Téryho chata

3 K článku Piz Bernina-Biancograt: na vrcholu Piz Bernina

4 K článku Hokejka

5 K článku Hokejka

6 K článku Hokejka

7 K článku Piz Badile – 2. kolo